

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 95/2011-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. P. D., V., zastúpenej advokátom JUDr. T. Š., K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 222/2009 z 31. augusta 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. P. D. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. novembra 2010 doručená sťažnosť Ing. P. D. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 222/2009 z 31. augusta 2010.

2. Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľka vystupovala v konaní vedenom na Okresnom súde Košice I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 13 C 73/2003 v procesnom postavení žalobcu. Okresný súd o jej žalobe, ktorou sa domáhala určenia neplatnosti výpovede z pracovného pomeru a náhrady mzdy, v poradí druhým rozsudkom č. k. 13 C 73/2003-383 z 23. apríla 2007 po doplnení dokazovania určil, že výpoveď daná sťažovateľke je neplatná a jej pracovný pomer u žalovaného naďalej trvá. Súčasne žalovanému (Ú. so sídlom v B.) uložil povinnosť zaplatiť sťažovateľke náhradu mzdy. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 2 Co 242/2008 z 19. marca 2009 zmenil prvostupňový rozsudok tak, že žalobu zamietol. Proti tomuto rozsudku podala sťažovateľka dovolanie.

3. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

«... bola v poslednej fáze pracovného pomeru vo funkcii vedúcej oddelenia /referátu/ sprostredkovateľských služieb N. B. Predstavenstvo N. uznesením č. 71/08/2002 z 27. 8. 2002 a následných administratívnych krokov uvedené pracovisko súčinnosťou od 1. 10. 2002 zrušilo. Sťažovateľka odmietla po výpovedi ponúknuté miesta, pretože výpoveď považovala za neplatnú.

V priebehu sporu vecne argumentovala dôvodmi neplatnosti výpovede, súdy ich však neakceptovali. S ohľadom na prax ústavného súdu, odmietajúcu skúmať dôvody „nesúhlasu“ účastníka so závermi všeobecných súdov, nie je prevážna časť napadnutého rozsudku Najvyššieho súdu predmetom sťažnosti. V jeho konaní (a konaní súdov nižšieho stupňa) sa však vyskytli pochybenia, ktoré porušujú práva na súdnu ochranu sťažovateľkiných nárokov a na spravodlivý proces...»

4. Tvrdené porušenia označených práv (bod 1) postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu odôvodňovala sťažovateľka takto:

«... Najvyšší súd nezaujal stanovisko k námietke, subsumovateľnej pod čl. 2 ods. 2/ Ústavy: aj pre žalovaného platí povinnosť postupovať v súlade so zákonom č. 387/1996 Z. z. V odvolaní sťažovateľka konkretizovala námietku, spočívajúcu, resp. vytykajúcu nesprávne vyhodnotenie postupu žalovaného. Najvyšší súd sa ani slovom nezmienal o okolnostiach, ozrejmujúcich subordináciu... Generálneho riaditeľa N. a jeho Predstavenstva osobitne v prejednávanej kompetencii. Minimálnou povinnosťou bolo zdôvodniť, z čoho vychádzal pri (nevyslovenom) zistení, že kým na vznik zariadenia sú potrebné dva úkony, na jeho zánik už stačí jeden za situácie, keď tento „zredukovaný“ krok legislatívne upravený nie je. ... Absencia primeranej reakcie na túto podstatnú námietku z hľadiska práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia je však sekundárna. Primárnou je to, že Najvyšší súd tento problém obišiel... Za *conditio sine qua non* je pri výpovedi danej zamestnancovi považované ustanovenie § 74 ods. 1/ Zákonníka práce... Je preto opodstatnená požiadavka na nespochybniteľné dodržanie formálnej a obsahovej stránky tejto povinnosti v súlade s jej raciom... Zamestnávateľ má... iba dve možnosti: kompletne spracovaný návrh výpovede pripojiť k žiadosti odborovému orgánu, alebo v takejto žiadosti návrh uvedie. Ak by stačilo oboznámiť odborový orgán „s textom“ výpovede, mohol by nastať spor o to, či všetci rovnako počuli, alebo či určitá pasáž znela tak alebo inak... Sťažovateľka považuje za rozporné s namietnutými základnými právami spôsob, akým sa súdy vysporiadali s otázkou dodržania odvolacej lehoty odvolania žalovanou stranou, podaného 17. 7. 2007... zmeškanie lehoty na podanie opravného prostriedku postihuje rovnako každého účastníka. Preto protizákonné vyriešenie tejto otázky v prospech jedného účastníka narušuje rovnosť strán. Najvyšší súd sa s ňou vysporiadal odkazom na odvolacie konanie.»

5. K argumentácii sťažovateľky (bod 4) ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľka vo svojom k sťažnosti pripojenom dovolaní z 22. júna 2009 nenamietala ňou tvrdené nezákonné vysporiadanie sa „s otázkou dodržania odvolacej lehoty odvolania žalovanou stranou, podaného 17. 7. 2007“, ale túto námietku vzniesla až v návrhu podanom ústavnému súdu.

6. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1/ Najvyšší súd SR v konaní, vedenom pod sp. zn. 4 Cdo 222/2009, rozsudkom zo dňa 31. augusta 2010 porušil základné práva sťažovateľky na spravodlivý proces a súdnu ochranu podľa čl. 6 ods. 1/ Dohovoru a 46 ods. 1/ Ústavy SR.

2/ Uvedený rozsudok sa zrušuje.

3/ Najvyšší súd SR je povinný nahradiť sťažovateľke trovy konania.“

II.

7. V rámci prípravy predbežného prerokovania sťažnosti ústavný súd nahliadol do súdneho spisu okresného súdu, z obsahu ktorého zistil, najmä vo vzťahu k námietke sťažovateľky už uvedenej v bode 4 („... spôsob, akým sa súdy vysporiadali s otázkou dodržania odvolacej lehoty odvolania žalovanou stranou...“), k svojej konštatácii uvedenej v bode 5 (nenamietanie problematiky zmeškania odvolacej lehoty v dovolaní predloženom ústavnému súdu ako príloha „C“) a k odôvodneniu sťažnosťou napadnutého rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 222/2009 z 31. augusta 2010), v ktorom sa tento súd zaoberal aj „s otázkou včasnosti podania odvolania žalovaným“, tieto relevantné skutočnosti:

č. l. 383-390 – písomné vyhotovenie (po doplnení dokazovania v poradí druhého) rozsudku okresného súdu č. k. 13 C 73/2003-383 z 23. apríla 2007,

č. l. 392 – doplniací rozsudok okresného súdu č. k. 13 C 73/2003-392 z 20. júna 2007, ktorým upravil výrok svojho rozsudku z 23. apríla 2007 (návrh „v prevyšujúcej časti sa zamietá“, pozn.). Tento rozsudok prevzal právny zástupca žalovanej JUDr. M. K. z K. 2. júla 2007. Na poštovej doručenke pripojenej k rozsudku je uvedené:

„- Neúspešný pokus o doručenie s výzvou... 21. 6. 07

- opakované doručenie... 22. 6. 07

- uloženie zásielky... 22. 6. 07

- potvrdenie príjmu... 2. 7. 2007.“

Iné relevantné údaje vo vzťahu k posudzovanej problematike sa na DORUČENKE (OPAKOVANÉ DORUČENIE) nenachádzajú.

č. l. 395-402 – odvolanie žalovanej zo 16. júla 2007,

č. 1. 410 – „Návrh na odmietnutie oneskoreného odvolania“ podaný sťažovateľkou 16. apríla 2008,

č. 1. 411 – uznesenie krajského súdu sp. zn. 2 Co 259/2007 z 21. mája 2008 o vrátení veci okresnému súdu na doplnenie dokazovania o doručení prvostupňového rozhodnutia žalovanej,

č. 1. 416 – oznámenie právneho zástupcu žalovanej zo 4. augusta 2008, že „v dňoch 21. 6. a 22. 6. 2007 som sa zdržiaval mimo Košíc...“,

č. 1. 417 – vrátenie súdneho spisu (po doplnení) na rozhodnutie o odvolaní (doručené krajskému súdu 6. augusta 2008),

č. 1. 431-434 – písomné vyhotovenie rozsudku krajského súdu sp. zn. 2 Co 242/2008 z 19. marca 2009,

č. 1. 437-439 – dovolanie sťažovateľky z 22. júna 2009, ktorého znenie, oproti písomnosti predloženej ústavnému súdu ako príloha „C“ označenej ako „Dovolanie proti rozsudku“ z 22. júna 2009 (zrejme ide o pracovný materiál, ktorého text je často upravovaný rukou písanými doplnkami; pozn.), obsahuje nový text označený ako bod IV tohto znenia:

„Vážne pochybnosti o zodpovednom prístupe odvolacieho súdu k prejednávanej veci vzbudzuje aj spôsob, akým sa odvolací súd vysporiadal s otázkou včasnosti podania odvolania zo strany právneho zástupcu žalovaného. V konaní nebola preukázaná nesprávnosť postupu doručovateľa ani nesprávnosť údajov na doručenke, pričom ani sám žalovaný žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal dôvod, ktorý mu bránil v prevzatí či vyzdvihnutí zásielky, preto odvolací súd bol povinný aplikovať príslušné zákonné ustanovenia a odvolanie žalovaného odmietnuť ako oneskorene podané. Pri posudzovaní tejto otázky sa zjavne nepostupovalo ani podľa ustanovenia § 120 ods. 1 O. s. p., z ktorého vyplýva dôkazná povinnosť pre žalovaného, keďže súd sa uspokojil iba s účelovým tvrdením žalovaného, ktoré v súdnom konaní malo len ten účinok, že ho o 1 rok zbytočne predĺžilo.“

III.

8. Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv

alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05).

10. Sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 222/2009 z 31. augusta 2010. Porušenie označených práv mal spôsobiť najvyšší súd najmä nevysporiadaním sa s jej námietkami už prezentovanými v bode 4.

11. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy (tiež aj práva podľa čl. 6

ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

12. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03).

13. Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie ňou označených práv predmetným rozsudkom najvyššieho súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o dovolaní sťažovateľky sp. zn. 4 Cdo 222/2009 z 31. augusta 2010 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy a dohovoru.

14. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom rozsudku najvyššieho súdu dospel k záveru, že tento svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, čo vyplýva aj z nasledujúcich relevantných (v rozsahu podanej sťažnosti, pozn.) častí odôvodnenia napadnutého rozsudku:

«Proti... rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa. Navrhla rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Namietala, že, rozhodnutie odvolacieho súdu je v celom rozsahu nesprávne, nezákonné, nezrozumiteľné a nepreskúmateľné, pretože sa súd nevysporiadal so všetkými námietkami, jeho postup nie je v odôvodnení rozsudku dostatočne vysvetlený a právne závery a skutkové zistenia sú nesprávne. Namietala, že z napadnutého rozsudku nie je zrejmé na základe akých dôkazov mal súd preukázané, že došlo k zrušeniu vysunutého pracoviska žalovaného a že o tomto zrušení rozhodol príslušný orgán žalovaného, nevysporiadal sa s otázkou prerokovania výpovede odborovým orgánom, ktorý nemal k dispozícii listinu s konkrétnou výpoveďou a platnosť výpovede nesprávne posúdil podľa ustanovenia § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce, ktoré sa na danú vec nevzťahuje. Za správny nepovažoval ani spôsob, akým sa odvolací súd vysporiadal s otázkou včasnosti podania odvolania žalovaným a odôvodnenie rozsudku nemá náležitosti ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p. Vychádzajúc z obsahu dovolania žalobkyne potrebné bolo uzavrieť, že dôvodnosť svojho dovolania vyvodzovala z ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O. s. p., t. j., že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci... Najvyšší súd... ako súd dovolací... preskúmal dovolaním napadnutý rozsudok bez nariadenia pojednávania... a dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné...

Dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O. s. p.)...

Podľa obsahu dovolania žalobkyňa namieta predovšetkým to, ako odvolací súd hodnotil vykonaným dokazovaním zistené skutočnosti. Spochybňuje teda správnosť hodnotenia dôkazov odvolacím súdom.

Ku skutkovým (nie právnym) záverom, na ktorých odvolací súd založil svoje hodnotiace závery, dospel odvolací súd na základe vyhodnotenia dôkazov. Spôsobilým dovolacím dôvodom... ale nie je nesúhlas dovolateľa s vyhodnotením dôkazov súdom (porovnaj R 42/1993). Neprípustnosť takého dôvodu je daná charakterom dovolacieho konania, v ktorom sa už dôkazy nevykonávajú... a tak ani neprislúcha dovolaciemu súdu, aby prehodnocoval dôkazy vykonané v základnom konaní...

Dovolací súd na tomto mieste len poznamenáva, že odvolací súd sa vysporiadal so všetkými námietkami uplatnenými v odvolaní žalovaného, keď žalobkyňa v odvolacom konaní žiadne vady konania nenamietala a so skutkovým a právnym posúdením veci súdom prvého stupňa sa stotožnila. Vysporiadal sa tiež s otázkou včasnosti podania odvolania, za ktorým účelom vrátil vec na došetrenie súdu prvého stupňa. Tieto námietky dovolateľky preto nie sú dôvodné...

V prejednávanej veci bolo z hľadiska skutkového stavu zistené, že žalobkyňa pracovala u žalovaného na základe pracovnej zmluvy od 6. marca 1995 na dobu neurčitú, naposledy ako vedúca referátu sprostredkovateľsko-poradenských služieb pre pracovisko B. O. K. Žalobkyni bola daná výpoveď podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce z dôvodu, že vysunuté pracovisko O. K., pracovisko B. bolo zrušené, v dôsledku čoho bola zrušená funkcia vedúcej referátu sprostredkovateľsko-poradenských služieb vysunutého pracoviska B. K rozviazaniu pracovného pomeru došlo z dôvodov organizačných zmien, ktorá skutočnosť bola výslovne uvedená vo výpovedi zo 7. októbra 2002. V konaní bolo preukázané, že na zasadnutí predstavenstva N. konaného 27. augusta 2002 bolo prijaté uznesenie, ktorým sa zrušujú uznesenia č. 22/3/97 z 20. marca 1997 a č. 130/12/97 z 12. decembra 2007 (zrejme 1997; pozn.), ktorými bolo schválené zriadenie vysunutých pracovísk N. Následne bol vydaný dňa 18. septembra 2002 Príkaz riaditeľa O. K. na zrušenie vysunutého pracoviska B. a vysunutého pracoviska Č. Odvolací súd správne konštatoval, že prijatie uznesenia Predstavenstva N. v B. o zrušení uznesení, ktorými boli zriadené vysunuté pracoviská N., je potrebné považovať za písomné rozhodnutie o organizačnej zmene. Správne tiež konštatoval, že tým, že došlo k zrušeniu vysunutého pracoviska B., zaniklo aj miesto vedúcej tohto vysunutého pracoviska, preto žalovaný nemohol žalobkyňu naďalej zamestnávať vo funkcii, ktorá bola dohodnutá, t. j. vo funkcii vedúcej tohto oddelenia. Zrušením tohto miesta sa žalobkyňa v dôsledku organizačnej zmeny stala nadbytočnou, čím bola daná i príčinná súvislosť medzi organizačnou zmenou a nadbytočnosťou zamestnanca.

Zamestnávateľ môže dať zamestnancovi výpoveď iba z dôvodov, ak sa zamestnanec stane nadbytočný vzhľadom na písomné rozhodnutie zamestnávateľa alebo príslušného orgánu o zmene jeho úloh, technického vybavenia, o znížení stavu zamestnancov s cieľom

zvýšiť efektívnosť práce alebo o iných organizačných zmenách (§ 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce).

Zamestnávateľ môže dať zamestnancovi výpoveď, ak nejde o výpoveď pre neuspokojivé plnenie pracovných úloh, pre menej závažné porušenie pracovnej disciplíny alebo z dôvodu, pre ktorý možno okamžite zrušiť pracovný pomer, iba vtedy, ak

a/ zamestnávateľ nemá možnosť zamestnanca ďalej zamestnávať, a to ani na kratší pracovný čas v mieste, ktoré bolo dohodnuté ako miesto výkonu práce,

b/ zamestnanec nie je ochotný prejsť na inú pre neho vhodnú prácu, ktorú mu zamestnávateľ ponúkol v mieste, ktoré bolo dohodnuté ako miesto výkonu práce (§ 63 ods. 2 Zákonníka práce).

Predpokladom použitia výpovedného dôvodu podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce (zákona č. 311/2001 Z. z.) a zároveň podmienkou platnosti výpovede z tohto dôvodu je existencia organizačnej zmeny, nadbytočnosť zamestnanca a príčinná súvislosť medzi organizačnou zmenou a nadbytočnosťou zamestnanca. Ďalšou hmotnoprávnou podmienkou platnosti skončenia pracovného pomeru z uvedeného dôvodu je splnenie povinnosti vyplývajúcej pre zamestnávateľa z ustanovenia § 63 ods. 2 Zákonníka práce.

Citované ustanovenie § 63 ods. 2 Zákonníka práce stanovuje tzv. ponukovú povinnosť zamestnávateľa, ktorej splnenie je hmotnoprávnou podmienkou platnosti výpovede z pracovného pomeru. Ide o povinnosť zamestnávateľa urobiť zamestnancovi ponuku smerujúcu k uzavretiu dohody o prevedení na inú prácu. Inou vhodnou prácou sa rozumie práca zodpovedajúca zdravotnému stavu, schopnostiam a pokiaľ možno aj kvalifikácii zamestnanca. Jedná sa teda o prácu, ktorú je zamestnanec vzhľadom na svoj zdravotný stav, schopnosti a kvalifikáciu spôsobilý vykonávať. Okrem toho výkon tejto povinnosti zamestnávateľa musí byť v súlade so zásadou vyplývajúcou z čl. 2 Zákonníka práce, v zmysle ktorého výkon práv a povinností z pracovnoprávnych vzťahov musí byť v súlade s dobrými mravmi a nikto nesmie tieto práva a povinnosti zneužívať.

V konaní bolo preukázané, že žalovaný ponúkol žalobkyni (a žalobkyňa túto skutočnosť nepoprela) dve pracovné miesta so zachovaním všetkých doterajších mzdových nárokov, ktoré však žalobkyňa odmietla prijať. Neobstojí námietka žalobkyne, že žalovaný jej mal ponúknuť miesto vedúcej referátu O. K., pretože v súlade s § 4 ods. 1 zák. č. 313/2001 Z. z. o verejnej službe v znení platnom ku dňu dania výpovede, miesta vedúcich

zamestnancov sa obsadzovali na základe výberového konania. Žalobkyni nič nebránilo uchádzať sa o toto miesto vo výberovom konaní. Aplikácia ustanovenia § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce odvolacím súdom v preskúmvanej veci, s prihliadnutím na konkrétne okolnosti, bola preto správna.

Neopodstatnená je i dovolacia námietka týkajúca sa nedostatku riadneho prerokovania výpovede odborovým orgánom majúca spočívať v tom, že odborová organizácia pri svojom prerokovaní výpovede nemala k dispozícii text výpovede.

Podľa § 74 ods. 1 Zákonníka práce, výpoveď alebo okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa je zamestnávateľ povinný vopred prerokovať s príslušným odborovým orgánom, inak sú neplatné.

Zo zápisnice zo zasadnutia, závodného výboru ZO S. pri N. K. z 27. septembra 2002 totiž vyplýva, že riaditeľ N. K. oboznámil členov závodného výboru s textom výpovede danej žalobkyni v zmysle § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce, s príkazom na zrušenie vysunutého pracoviska B. a tiež s úradným záznamom zo stretnutia konaného dňa 23. septembra 2002 v súvislosti so zrušením vysunutého pracoviska, z ktorého tiež vyplývalo, že žalobkyni boli ponúknuté dve pracovné miesta (por. č. l. 52). Z uvedenej zápisnice vyplýva, že odborová organizácia po prerokovaní výpovede a oboznámením sa s predloženým materiálom zobrala výpoveď danú žalobkyni na vedomie.

Z uvedeného vyplýva, že hmotnoprávna podmienka v zmysle § 74 ods. 1 Zákonníka práce bola splnená a námietku žalobkyne v tomto smere nemožno považovať za dôvodnú. Dovolací súd poznamenáva, že pokiaľ dovolateľka tu poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. I Cdo 72/2006 z 28. septembra 2006, v danej veci bolo rozhodnutie založené na inom skutkovom základe a preto ho nemožno aplikovať na prejednávajúcu vec.

Dovolací súd z vyššie uvedených dôvodov dovolanie žalobkyne proti rozsudku odvolacieho súdu zamietol (§ 243b ods. 1 O. s. p.)...»

15. Predmetné rozhodnutie (jeho odôvodnenie) obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov a ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím

ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

16. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

17. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľky, ktoré uviedla v podanom dovolaní, zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého dovolacieho rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené, majú oporu vo vykonanom dokazovaní a vychádzajú zo skutočností známych vo veci konajúcim súdom v čase jeho rozhodovania, najmä z argumentácie sťažovateľky a ňou v tom čase produkovaných dôkazov. Pretože namietané rozhodnutie najvyššieho súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto

postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho súdu.

18. Ústavný súd v tejto súvislosti ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

19. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi rozhodnutím (a odôvodnením rozhodnutia) najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva (práva) sťažovateľky.

20. Pretože ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde dospel k záveru, že účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v danom prípade sú zlúčiteľné so sťažovateľkou označenými právami, sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú a rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

21. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v petite jej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. marca 2011